Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►B

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 974/98

af 3. maj 1998

om indførelse af euroen

(EFT L 139 af 11.5.1998, s. 1)

Ændret ved:

		Tidende		
		nr.	side	dato
►M1	Rådets forordning (EF) nr. 2596/2000 af 27. november 2000	L 300	2	29.11.2000
►M2	Rådets forordning (EF) nr. 2169/2005 af 21. december 2005	L 346	1	29.12.2005
►M3	Rådets forordning (EF) nr. 1647/2006 af 7. november 2006	L 309	2	9.11.2006
►M4	Rådets forordning (EF) nr. 835/2007 af 10. juli 2007	L 186	1	18.7.2007
►M5	Rådets forordning (EF) nr. 836/2007 af 10. juli 2007	L 186	3	18.7.2007
►M6	Rådets forordning (EF) nr. 693/2008 af 8. juli 2008	L 195	1	24.7.2008
►M7	Rådets forordning (EU) nr. 670/2010 af 13. juli 2010	L 196	1	28.7.2010
►M8	Rådets forordning (EU) nr. 678/2013 af 9. juli 2013	L 195	2	18.7.2013

▼B

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 974/98

af 3. maj 1998

om indførelse af euroen

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 109 L, stk. 4, tredje punktum,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Monetære Institut ([2]),

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Denne forordning fastsætter pengelovgivningsbestemmelser for de medlemsstater, der har vedtaget at indføre euroen; der er allerede blevet fastsat bestemmelser om kontinuitet i aftaler, udskiftning af henvisninger til ecuen i retlige instrumenter med henvisninger til euroen og afrunding i Rådets forordning (EF) nr. 1103/97 af 17. juni 1997 om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen ([4]); indførelsen af euroen vedrører alle borgeres daglige transaktioner i de deltagende medlemsstater; for at sikre navnlig forbrugerne en afbalanceret overgang bør man også undersøge andre foranstaltninger end foranstaltningerne i nærværende forordning og i forordning (EF) nr. 1103/97;

(2) på Det Europæiske Råds møde den 15. og 16. december 1995 i Madrid blev det besluttet, at betegnelsen »ecu«, der i traktaten benyttes til at henvise til den europæiske valutaenhed, er en generisk betegnelse; de 15 medlemsstaters regeringer besluttede, at denne afgørelse er den godkendte og endelige fortolkning af de relevante bestemmelser i traktaten; navnet på den fælles europæiske valuta skal være »euro«; euroen vil som valuta for de deltagende medlemsstater blive opdelt i et hundrede underenheder med navnet »cent«; definitionen af navnet »cent« forhindrer ikke brug af varianter af denne betegnelse i almindelig brug i medlemsstaterne; Det Europæiske Råd var desuden af den opfattelse, at navnet på den fælles valuta skal være det samme på alle Den Europæiske Unions officielle sprog, idet der dog tages hensyn til de forskellige alfabeter;

(3) Rådet træffer efter traktatens artikel 109 L, stk. 4, tredje punktum, ud over fastlæggelsen af omregningskurserne de foranstaltninger, som er nødvendige for en hurtig indførelse af euroen;

(4) i alle tilfælde, hvor en medlemsstat i medfør af traktatens artikel 109 K, stk. 2, bliver en deltagende medlemsstat, træffer Rådet i henhold til traktatens artikel 109 L, stk. 5, de andre foranstaltninger, som er nødvendige for en hurtig indførelse af euroen som fælles valuta i den pågældende medlemsstat;

([1]) EFT C 369 af 7. 12. 1996, s. 10.
([2]) EFT C 205 af 5. 7. 1997, s. 18.
([3]) EFT C 380 af 16. 12. 1996, s. 50.
([4]) EFT L 162 af 19. 6. 1997, s. 1.

▼B

(5) i henhold til traktatens artikel 109 L, stk. 4, første punktum, vedtager Rådet på datoen for indledningen af tredje fase de omregningskurser, til hvilke de deltagende medlemsstaters valutaer fastlåses uigenkaldeligt, og til hvilken uigenkaldeligt fastlåst kurs euroen træder i stedet for disse valutaer;

(6) eftersom der hverken er nogen kursrisiko mellem euroenheden og de nationale valutaenheder eller mellem de nationale valutaenheder indbyrdes, bør lovbestemmelserne fortolkes i lyset heraf;

(7) udtrykket »aftale«, der anvendes ved definitionen af retlige instrumenter, skal anses for at omfatte alle typer aftaler, uanset hvordan de er indgået;

(8) for at forberede en problemfri overgang til euroen er det nødvendigt med en overgangsperiode mellem erstatningen af de deltagende medlemsstaters valutaer med euroen og indførelsen af europengesedler og -mønter; i denne periode vil de nationale valutaenheder være defineret som underopdelinger af euroen; der etableres derved retlig ækvivalens mellem euroenheden og de nationale valutaenheder;

(9) i henhold til traktatens artikel 109 G og forordning (EF) nr. 1103/97 afløser euroen ecuen fra den 1. januar 1999 som EF-institutionernes regningsenhed; euroen skal også være regningsenheden for Den Europæiske Centralbank (ECB) og de deltagende medlemsstaters centralbanker; i overensstemmelse med Madrid-konklusionerne gennemfører Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB) den monetære politik i euroenheden; dette forhindrer ikke de nationale centralbanker i at føre konti i deres nationale valutaenhed i løbet af overgangsperioden, især for deres medarbejdere og den offentlige administration;

(10) alle deltagende medlemsstater kan tillade, at euroenheden anvendes i fuldt omfang på deres område i overgangsperioden;

(11) i løbet af overgangsperioden kan der gyldigt udfærdiges aftaler, nationale love og andre retlige instrumenter i euroenheden eller den nationale valutaenhed; i denne periode berører denne forordning ikke gyldigheden af henvisninger til en national valuta i et retligt instrument;

(12) medmindre andet aftales, skal de økonomiske agenter respektere valutaangivelsen i et retligt instrument i forbindelse med alle handlinger, der skal udføres i henhold til det pågældende instrument;

▼B

(13) euroenheden og de nationale valutaenheder bliver enheder af samme valuta; det bør også sikres, at betalinger i en deltagende medlemsstat ved kreditering af en konto kan ske enten i euroenheden eller i den respektive nationale valutaenhed; bestemmelser om betalinger ved kreditering af en konto bør også gælde for grænseoverskridende betalinger, der er denomineret i euroenheden eller i den nationale valutaenhed, som kreditors konto står i; for at sikre, at betalingssystemerne kan fungere efter hensigten, er det nødvendigt at indføre bestemmelser om kreditering af konti ved betalingsmidler, der krediteres via disse systemer; bestemmelser om betalinger ved kreditering af en konto må ikke medføre, at finansielle formidlere er nødt til at tilbyde enten andre betalingsfaciliteter eller produkter, der denomineres i en bestemt euroenhed; bestemmelserne om betaling ved kreditering af en konto forhindrer ikke finansielle formidlere i at koordinere indførelsen af betalingsfaciliteter denomineret i euroenheden, der bygger på en fælles teknisk infrastruktur i overgangsperioden;

(14) i overensstemmelse med Det Europæiske Råds konklusioner fra mødet i Madrid udsteder de deltagende medlemsstater nye omsættelige offentlige gældsbeviser i euroen fra den 1. januar 1999; det vil være ønskeligt, at gældsudstedere får mulighed for at redenominere udestående gæld til euroenheden; redenomineringsbestemmelserne skal udformes således, at de også kan anvendes ved retter i tredjelande; udstederne skal have mulighed for at redenominere udestående gæld, der er denomineret i en medlemsstats nationale valutaenhed, når denne medlemsstat har redenomineret en del af eller hele sin offentlige sektors udestående gæld; disse bestemmelser vedrører ikke indførelsen af supplerende foranstaltninger til ændring af vilkårene for udestående gæld, f.eks. med henblik på at ændre den udestående gælds nominelle pålydende, idet dette reguleres i henhold til den nationale lovgivning på området; det vil være ønskeligt, at medlemsstaterne kan træffe passende foranstaltninger til at ændre regningsenheden i de operationelle procedurer for de organiserede markeder;

(15) det kan også blive nødvendigt med yderligere tiltag på fællesskabsniveau for at kaste lys over, hvilke konsekvenser indførelsen af euroen får på anvendelsen af gældende fællesskabsbestemmelser, især for så vidt angår netting, modregning og teknikker med tilsvarende virkning;

(16) krav om anvendelse af euroenheden kan kun gennemføres på grundlag af fællesskabslovgivning; i transaktioner med den offentlige sektor kan de deltagende medlemsstater tillade brug af euroenheden; i overensstemmelse med det referencescenario, som Det Europæiske Råd fastlagde på mødet i Madrid, vil den

▼B

fællesskabslovgivning, der lægger tidsrammen for den almindelige brug af euroenheden, formentlig indrømme den enkelte medlemsstat en vis fleksibilitet;

(17) i henhold til traktatens artikel 105 A kan Rådet vedtage foranstaltninger med henblik på at harmonisere den pålydende værdi og de tekniske specifikationer for alle mønter;

(18) pengesedler og mønter skal beskyttes på passende vis mod forfalskning;

(19) pengesedler og mønter denomineret i de nationale valutaenheder mister deres status som lovligt betalingsmiddel senest seks måneder efter overgangsperiodens udløb; begrænsninger i betalinger med sedler og mønter, som medlemsstaterne har indført af offentlige hensyn, er ikke uforenelige med eurosedlers og -mønters status som lovligt betalingsmiddel, hvis der findes andre lovlige midler til betaling af pengegæld;

(20) fra og med overgangsperiodens udløb skal henvisninger i retlige instrumenter, der foreligger ved overgangsperiodens udløb, læses som henvisninger til euroenheden efter de respektive omregningskurser; en fysisk redenominering af de eksisterende retlige instrumenter er derfor ikke nødvendig til dette formål; afrundingsreglerne i forordning (EF) nr. 1103/97 gælder også for de omvekslinger, der skal foretages ved overgangsperiodens udløb eller efter overgangsperioden; af tydelighedshensyn kan det være ønskeligt, at den fysiske redenominering sker så hurtigt som muligt;

(21) i punkt 2 i protokol nr. 11 om visse bestemmelser vedrørende Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland hedder det bl.a., at protokollens punkt 5 finder anvendelse, hvis Det Forenede Kongerige meddeler Rådet, at det ikke agter at gå over til tredje fase; den 30. oktober 1997 meddelte Det Forenede Kongerige Rådet, at det ikke agter at gå over til tredje fase; i punkt 5 hedder det, at bl.a. traktatens artikel 109 L, stk. 4, ikke finder anvendelse på Det Forenede Kongerige;

(22) med henvisning til punkt 1 i protokol nr. 12 om visse bestemmelser vedrørende Danmark har Danmark, som led i Edinburgh-afgørelsen af 12. december 1992, meddelt, at det ikke vil deltage i tredje fase; i henhold til punkt 2 i nævnte protokol vil alle artikler og bestemmelser i traktaten og ESCB-statutten, hvor der henvises til en dispensation, derfor gælde for Danmark;

(23) i overensstemmelse med traktatens artikel 109 L, stk. 4, vil den fælles valuta kun blive indført i de medlemsstater, der ikke har nogen dispensation;

(24) denne forordning skal derfor finde anvendelse i henhold til traktatens artikel 189, jf. dog protokol nr. 11 og 12 og artikel 109 K, stk. 1 —

▼B

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

DEL I

DEFINITIONER

▼M2

Artikel 1

I denne forordning forstås ved:

a) »deltagende medlemsstater«: de medlemsstater, der er nævnt i skemaet i bilaget

b) »retlige instrumenter«: lovbestemmelser, administrative retsakter, retsafgørelser, aftaler, ensidige retshandlinger, betalingsmidler bortset fra pengesedler og mønter samt andre retligt bindende instrumenter

c) »omregningskurs«: den uigenkaldeligt fastlåste omregningskurs, som Rådet vedtager for hver af de deltagende medlemsstaters valuta i henhold til traktatens artikel 123, stk. 4, første punktum, eller stk. 5 i samme artikel

d) »dato for indførelse af euroen«: enten den dato, hvor den pågældende medlemsstat går over til tredje fase i henhold til traktatens artikel 121, stk. 3, eller den dato, hvor ophævelsen af den pågældende medlemsstats dispensation i henhold til traktatens artikel 122, stk. 2, træder i kraft, alt efter omstændighederne

e) »dato for indførelse af eurosedler og -mønter«: den dato, hvor eurosedler og -mønter opnår status som lovligt betalingsmiddel i en given deltagende medlemsstat

f) »euroenhed«: den valutaenhed, der er omhandlet i artikel 2, andet punktum

g) »nationale valutaenheder«: enhederne af en deltagende medlemsstats valuta, således som disse enheder er defineret dagen før indførelsen af euroen i denne medlemsstat

h) »overgangsperiode«: et tidsrum af højst tre års varighed, der begynder kl. 00.00 på datoen for indførelse af euroen og slutter kl. 00.00 på datoen for indførelse af eurosedler og -mønter

i) »udfasningsperiode«: et tidsrum af højst et års varighed, der begynder på datoen for indførelse af euroen, og som kun kan finde anvendelse på de medlemsstater, hvor datoen for indførelse af euroen og datoen for overgangen til sedler og mønter er den samme

j) »redenominere«: ændre den enhed, som den udestående gælds størrelse er opført i, fra en national valutaenhed til euroenheden, men uden at der som følge af redenomineringen ændres andet i gældens øvrige vilkår, idet dette reguleres i henhold til den nationale lovgivning på området

▼M2

k) »kreditinstitut«: kreditinstitut som defineret i artikel 1, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF af 20. marts 2000 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut ([1]) Med henblik på denne forordning betragtes de foretagender, der er nævnt i artikel 2, stk. 3, i det pågældende direktiv, bortset fra postgirokontorer, ikke som kreditinstitutter.

Artikel 1a

Datoen for indførelse af euroen, datoen for indførelse af eurosedler og -mønter samt i givet fald udfasningsperioden i hver enkelt deltagende medlemsstat fremgår af bilaget.

▼B

DEL II

ERSTATNING AF DE DELTAGENDE MEDLEMSSTATERS VALUTAER MED EUROEN

▼M2

Artikel 2

Med virkning fra de respektive datoer for indførelse af euroen skal valutaen for de deltagende medlemsstater være euroen. Valutaenheden skal være én euro. Én euro opdeles i et hundrede cent.

▼B

Artikel 3

De deltagende medlemsstaters valutaer erstattes med euroen til omregningskurserne.

Artikel 4

Euroen skal være regningsenheden for Den Europæiske Centralbank (ECB) og de deltagende medlemsstaters centralbanker.

DEL III

OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 5

Artikel 6, 7, 8 og 9 finder anvendelse i overgangsperioden.

Artikel 6

1. Euroen opdeles tillige i de nationale valutaenheder efter omregningskurserne. Underopdelinger heraf skal bevares. Med forbehold af bestemmelserne i denne forordning finder pengelovgivningen i de deltagende medlemsstater fortsat anvendelse.

([1]) EFT L 126 af 26.5.2000, s. 1. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF (EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9).

▼B

2. Såfremt der i et retligt instrument henvises til en national valutaenhed, skal denne henvisning have samme gyldighed, som hvis der var henvist til euroenheden efter de gældende omregningskurser.

Artikel 7

Erstatningen af de deltagende medlemsstaters valutaer med euroen har ikke i sig selv den virkning at ændre valutaangivelsen i retlige instrumenter, der foreligger på den dato, hvor erstatningen finder sted.

Artikel 8

1. Handlinger, der skal udføres i henhold til retlige instrumenter, der foreskriver brug af, eller som er denomineret i en national valutaenhed, skal udføres i den pågældende nationale valutaenhed. Handlinger, der skal udføres i henhold til retlige instrumenter, der foreskriver brug af, eller som er denomineret i euroenheden, skal udføres i denne enhed.

2. Bestemmelserne i stk. 1 gælder, medmindre andet aftales mellem parterne.

3. Uanset stk. 1 kan et beløb, der enten er denomineret i euroenheden eller i den nationale valutaenhed i en given deltagende medlemsstat, og som skal betales inden for denne medlemsstat ved kreditering af kreditors konto, enten betales af debitor i euroenheden eller i den pågældende nationale valutaenhed. Beløbet skal krediteres kreditors konto i hans kontos denominering, idet en eventuel omveksling skal ske til omregningskurserne.

4. Uanset stk. 1 kan hver enkelt deltagende medlemsstat træffe foranstaltninger, som kan være nødvendige for

— at medlemsstatens offentlige sektors udestående gæld som defineret i det europæiske nationalregnskabssystem, der er denomineret i den nationale valutaenhed og udstedt i henhold til medlemsstatens nationale lovgivning, kan redenomineres til euroenheden. Hvis en medlemsstat træffer en sådan foranstaltning, kan udstedere redenominere gæld denomineret i den pågældende medlemsstats valutaenhed til euroenheden, medmindre en sådan redenominering udtrykkelig er udelukket i kontrakten; denne bestemmelse finder anvendelse på den offentlige sektors gæld samt på obligationer og andre former for gældsinstrumenter, der kan omsættes på kapitalmarkeder, og på pengemarkedsinstrumenter fra andre udstedere;

— at gøre det muligt at omlægge regningsenheden for deres operationelle procedurer fra en national valutaenhed til euroenheden for:

▼B

a) markeder for reguleret omveksling, clearing og afregning af instrumenter som nævnt i afsnit B i bilaget til Rådets direktiv 93/22/EØF af 10. maj 1993 om investeringsservice i forbindelse med værdipapirer ([1]) og af råvarer, og

b) systemer for reguleret omveksling, clearing og afregning.

5. Andre bestemmelser end bestemmelserne i stk. 4, der forpligter til brug af euroenheden, må kun vedtages af de deltagende medlemsstater i henhold til en tidsramme, der er fastsat i EF-lovgivningen.

6. Deltagende medlemsstaters nationale lovbestemmelser, der tillader eller pålægger netting, modregning eller teknikker med tilsvarende virkning, skal gælde for pengeforpligtelser, uanset hvilken valuta de er denomineret i, hvis denomineringen er i euroenheden eller en national valutaenhed, idet en eventuel omveksling skal ske til omregningskurserne.

▼M2

Artikel 9

Pengesedler og mønter denomineret i en national valutaenhed skal bevare deres status som lovligt betalingsmiddel inden for deres territoriale grænser fra dagen før datoen for indførelse af euroen i den pågældende deltagende medlemsstat.

Artikel 9a

Følgende finder anvendelse på en medlemsstat med udfasningsperiode. I retlige instrumenter, der udarbejdes i udfasningsperioden, og som skal have virkning i den pågældende medlemsstat, kan der fortsat henvises til den nationale valutaenhed. Disse henvisninger skal læses som henvisninger til euroenheden i henhold til de respektive omregningskurser. Handlinger, der udføres i henhold til disse retlige instrumenter, må kun udføres i euroenheden, jf. dog artikel 15. Afrundingsreglerne i forordning (EF) nr. 1103/97 finder anvendelse.

Den pågældende medlemsstat skal begrænse anvendelse af stk. 1 til bestemte typer retlige instrumenter eller til retlige instrumenter på bestemte områder.

Den pågældende medlemsstat kan afkorte perioden.

▼B

DEL IV

EUROPENGESEDLER OG -MØNTER

▼M2

Artikel 10

Med virkning fra de respektive datoer for overgangen til eurosedler og -mønter sætter ECB og de deltagende medlemsstaters centralbanker pengesedler denomineret i euro i omløb i de deltagende medlemsstater.

([1]) EFT L 141 af 11. 6. 1993, s. 27. Direktivet er ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF (EFT L 168 af 18. 7. 1995, s. 7).

▼M2

Med forbehold af artikel 15 er disse pengesedler denomineret i euro de eneste pengesedler, der har status som lovligt betalingsmiddel i de deltagende medlemsstater.

Artikel 11

Med virkning fra deres respektive datoer for indførelse af eurosedler og -mønter udsteder de deltagende medlemsstater mønter denomineret i euro eller cent, som opfylder den pålydende værdi og de tekniske specifikationer, som Rådet måtte fastsætte i henhold til traktatens artikel 106, stk. 2, andet punktum. Med forbehold af artikel 15 og bestemmelserne i eventuelle aftaler i henhold til traktatens artikel 111, stk. 3, om monetære spørgsmål er disse mønter de eneste mønter, der har status som lovligt betalingsmiddel i de deltagende medlemsstater. Ingen bortset fra den udstedende myndighed og personer, der er særligt udpegede i den nationale lovgivning i den udstedende medlemsstat, har pligt til i én betaling at modtage mere end 50 mønter.

▼B

Artikel 12

De deltagende medlemsstater skal fastsætte passende sanktioner mod efterligning og forfalskning af europengesedler og -mønter.

DEL V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

▼M2

Artikel 13

Artikel 10, 11, 14, 15 og 16 finder anvendelse med virkning fra datoen for indførelse af eurosedler og -mønter i hver deltagende medlemsstat.

Artikel 14

Såfremt der i retlige instrumenter, der foreligger på dagen før datoen for indførelse af eurosedler og -mønter, henvises til de nationale valutaenheder, læses disse henvisninger som henvisninger til euroenheden i henhold til de respektive omregningskurser. Afrundingsreglerne i forordning (EF) nr. 1103/97 finder anvendelse.

▼B

Artikel 15

1. Pengesedler og mønter denomineret i en national valutaenhed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, skal vedblive at være lovlige betalingsmidler inden for deres respektive territoriale grænser i højst seks måneder ►M2 fra datoen for indførelse af eurosedler og -mønter ◄; denne frist kan nedsættes ved en national lov.

2. De deltagende medlemsstater kan i op til seks måneder ►M2 fra datoen for indførelse af eurosedler og -mønter ◄ fastsætte regler for anvendelse af pengesedler og mønter denomineret i deres nationale valutaenhed, jf. artikel 6, stk. 1, og træffe enhver nødvendig foranstaltning med henblik på at lette tilbagetrækningen heraf.

▼M2

3. I den i stk. 1 nævnte periode skal kreditinstitutter i de deltagende medlemsstater, der indfører euroen efter den 1. januar 2002, gebyrfrit veksle deres kunders pengesedler og mønter denomineret i den pågældende medlemsstats nationale valuta til pengesedler og mønter denomineret i euro op til et eventuelt maksimumsbeløb fastsat ved national lovgivning. Kreditinstitutterne kan stille krav om et forudgående varsel, hvis det beløb, der skal veksles, overskrider et loft, der er fastsat ved national lovgivning, eller, hvis der ikke findes sådanne bestemmelser, et loft, som kreditinstitutterne selv har fastsat, og som modsvarer et sædvanligt beløb.

De i første afsnit nævnte kreditinstitutter skal gebyrfrit veksle pengesedler og mønter denomineret i den pågældende medlemsstats nationale valuta for personer, der ikke er deres egne kunder, op til et ved national lovgivning fastsat maksimumsbeløb eller, hvis der ikke findes sådanne bestemmelser, et maksimumsbeløb, som kreditinstitutterne selv har fastsat.

Forpligtelsen i henhold til de to forudgående afsnit kan ved national lovgivning begrænses til særlige kategorier af kreditinstitutter. Den pågældende forpligtelse kan ved national lovgivning også udvides til at omfatte andre personer.

▼B

Artikel 16

I overensstemmelse med gældende love eller praksis i de deltagende medlemsstater skal de respektive udstedere af pengesedler og mønter vedblive at veksle de pengesedler og mønter, de tidligere har udstedt, til euro til omregningskursen.

DEL VI

IKRAFTTRÆDEN

Artikel 17

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 1999.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat i overensstemmelse med traktaten, jf. dog protokol nr. 11 og 12 samt artikel 109 K, stk. 1.

▼M2

BILAG

	Medlemsstat	Dato for indførelse af euroen	Dato for indførelse af eurosedler og -mønter	Medlemsstat med »udfasnings«periode
	Belgien	1. januar 1999	1. januar 2002	ikke relevant
	Tyskland	1. januar 1999	1. januar 2002	ikke relevant
▼M7	Estland	1. januar 2011	1. januar 2011	Nej
▼M2	Grækenland	1. januar 2001	1. januar 2002	ikke relevant
	Spanien	1. januar 1999	1. januar 2002	ikke relevant
	Frankrig	1. januar 1999	1. januar 2002	ikke relevant
	Irland	1. januar 1999	1. januar 2002	ikke relevant
	Italien	1. januar 1999	1. januar 2002	ikke relevant
▼M4	Cypern	1. januar 2008	1. januar 2008	Nej
▼M8	Letland	1. januar 2014	1. januar 2014	Nej
▼M2	Luxembourg	1. januar 1999	1. januar 2002	ikke relevant
▼M5	Malta	1. januar 2008	1. januar 2008	Nej
▼M2	Nederlandene	1. januar 1999	1. januar 2002	ikke relevant
	Østrig	1. januar 1999	1. januar 2002	ikke relevant
	Portugal	1. januar 1999	1. januar 2002	ikke relevant
▼M3	Slovenien	1. januar 2007	1. januar 2007	Nej
▼M6	Slovakiet	1. januar 2009	1. januar 2009	Nej
▼M2	Finland	1. januar 1999	1. januar 2002	ikke relevant